

L. 41 F. 123

Jag föddes i Skatelöv, en hektar där det inte
fanns mycket ungdomar och heller inte några
någor. I centrum av byn fanns lite ungdomar,
men vi som bodde i utkanten, hade inte
så stora möjligheter att träffa dem.
Som barn ville föräldrarna att vi skulle
hålla oss hemomkring.

Vi fick tidigt hjälpa till hemma med
boende inom- och utomhusysslor. Därför blev
det inte mycket tid för att leka eller roa
oss.

På vintern var det ju inte så mycket
achte utomhus. Men när det var sommar och
något var vi inte gämlar. Det fanns ju inga
belysning utomhus, glas belysning. Men
jag hade mörker.

När vi gick i skolan, fick vi lägga oss

15/11-66

L. 4. F. 123

blocken 6. Efter skolans slut fick vi ju vara uppe till länge.

Under sommarloven från skolan, fick vi alltid arbeta. Det var till att hjälpa bönderna med rogallning och potatso-plockning. När vi var konfirmerade fick vi skaffa oss ett riktigt arbete.

När arbetet för dagen var slut, så var man fört och helt naturligt satt man i sene och handarbetade av något slag. Jag stickade mycket. Det var rentor och strumpor till mina syster.

Ena märkliga förändring genom konfirmerationen blev det inte. Näst hade jag förfärande flutat. Klippa näst var inte moderat. Det skulle man inte ha tillit. Hon var väldigt religiös och tyckte

L. 41.F. 123

inte om dans. Inte hände jag någon drag-
ning till dansboken. Där var alltid slags-
mål. Stängarna och skolpojkarna från
Grimsfors folkskolor var alltid i luften
på vanden. Skolpojkarna stal fläsk-
na från stängarna, det var upphovet
till slagsmålet. Stängarna var nästan
aldrig mykta. Skolpojkarna från Kure-
bytorpen var heller inte bättre.

Vid Kureby smedja gick det helt till.
Där slog pojkarne med plankor fulla
med spik.

Föräldringstid var inte stort. Det fanns
S. L. U. A. och vi hade pigorna i gårdsarna
en myrering. Jag var aldrig med där.
De skusade över och väsnades på alla
upplänkliga sätt. Det var ingenting för

L 41.F / 23

min, som ville ha lugn. Så saun jag det
kötte beuue.

Så småningom skrev jag in mig i
hushålliga möten, vi samledes var
14 de dag i påsktiden. Sen gick jag in
i kyrkorna. På de stora församlingarna
hörde jag mycket om. Det är min be-
tygelse. Kyrkorna äro till an-
sande kyrkor och yngre. På så sätt kom
jag ut till. Det var jag inte var vid.
Jag minns bara att när jag gick i sko-
lan hade vi en utflykt till Kärnkum.
Vi åkte till från Västland. Jag kände
det som om jag hade varit utomlands.

Vad stark och lugn var för något,
viste jag inte. Först när jag kom upp i so-
ars åldern. Men vi hade varit en film

L. E. F. 123

Lick vi te oss till Växjö Det är ett par mil
dit. Men det fanns ju inte kulor och tunn-
färbildsbaser var dåliga, så det var orsaken
varför vi inte kom till stan. Lickus
var jag på en gång, så var ganska gem-
mal jag fann det mycket högtidligt.

Vi bodde i närheten av ett par grannar.
Den ena familjen hade barn, men vi fick
inte vara tillsammans med dem, för de
var oärliga. Vi fortsatte till att vara
ärliga. Men uppmärksoms oss alltid när
vi gick ut att skola oss och veta vilka
sällskap.

De ungdomar som gick på folkskole-
skolan var inte tillsammans med den
andra ungdomen. Det var endast till
skolan de kom för att se skolorna.

L 41 F. 123.

Dyus befolkning avsåg den studerande
ungdomen högfärdig. All studera var
högfärd.

Ärofs- och politiska förreningar fanns
inte.

De äldre klagade inte på ungdomen.
Den följde de till att visa aktning för
äldre människor, och lät ännu egen-
dom vara i fred, och visa hänsyn.
Här vi fick visa autoungar, som
vi följande under sommaren, lämnade
de vi allt hemma. Inte en förrening
behöll vi för egen del. Här var gick
till affären brukade hon köpa en stad
trasmalla till oss, med det nöjde vi
oss.

Välstande mackned brukade vi boro-

LUF. 123

En. Det var bara 12 mil hemifrån. Sen
jag hade köpt en begagnad cykel för
25 kr. brukade jag cykla dit. Där var
Tirolis. Vi åkte hem till en gång och
så köpte vi en skit maskin och skor-
meller. Trots att vi inte hade mycket
att handla för, så var dessa maskiner
av stor betydelse för oss. Vi fick ju se
lite folk.

Vi gick till skolan. För ungdomarna att hålla
fyll i fanns ej. I hemmen fanns inte
plats att ta in kamrater. Vi måste
hålla till utomhus.

För oss var det inte vanligt att gå
ut på onsdagar, torsdagar och söndagar.
Det var inte annars kunde i Lön och
hållarna, så därför stannade vi hem. 7

L L F. 123

ma.

Danserne som dansades var, stapp, vab,
schottis, jocka, kaula. Edachoston
var mycket på St. Lule.

Den dansen tyrd upp en flicka
hvil dans, dansade den och dansade om
den fick lov. Den var bra ut. Tackad
hon ja och fästade pojken under armen.
Efter dansens slut, dansade den
hemme. Tackade igen, dansade och tack-
ade. Den var också tack.

Vad de var mycket vid nu att den skido,
som vi gjorde av sillakaggas, sa
ägar vi ett par skidor. De dans
fäst på foterna med snören. Jag
läste mig aldrig den. Det var heller
inte så mycket att ungdomen skiderna

L. 4. F. 123

kunde åka skidor. Samma nu det
med simning. Jag kan inte simma.
Vi hade ett badställe, men mor-
gade inte låta oss gå i vagn dit. Vi fick
aldrig någon skidning.

Rockqvist följde inte hemma i mitt
hem. Jag var inte med och var för ne-
got förrän jag blev gift.

Sprit följde mycket bland dräng-
arna och hemma, även att de smaka-
de sprit. Många sällan unga pojkar.

Rökning var inte allmän bland
ungdomen. Därför var jag aldrig rökare.

Vi boade inte i samma hus, men
och följde unga pojkar.

Först boade vi inte. Något
bistånd följde inte i Lön. Fästet hade

L. 41.5. 123

vi inga bröder, och vi hade inte en räk-
förordning.

Ungarna gifte sig oftast inom trakten.
De hade inte stora möjligheter att bli-
na bekanta med ungdomen i fria ande-
tygar. Det var för långt att gå och
det var ju det enda sättet vi hade att
kunna. I regel var manen några
år äldre än kvinnan han gifte sig med.
Kvinnor som ställde på den jag skulle
gifte mig med, var att inte skulle göra
snitt, och vara stötsam. Om han hade
pengar eller ej gjorde inget.

Det vi eller man var väldigt inom för-
loven, som man hade rätt till.

Förlovningsbuden skulle vara minst ett
år. Under den tiden skulle flickan arbeta

L. 11. F. 123

med lemnutsbyrskan. Händerna följ-
lades för hand. De ären dukar bet nam-
nades och beordrades på bänkarna och
ringoff. Stucke följades för hand.

Fästmanen skulle till bröllopet
geva till brödet.

Jag måste nog beakta att vi fick
inte ta den någon pråk. Lärna de
vi så bortäml att man skall gifte
sig.

Förlovingen kunde ske på olika
ställen. Hos guldsmiden, i hemmen
på kyrkans, eller ett hyresman.

Förlovningsproscuter fick vi men
bjudning gjorde vi inte ändå. Det var
inte vanligt.

Det var vanligt med stora bröllop

LUF. 123

På lördag, de som hade gäklust
brudpriset, blev tydda.

Den sabbiga hemgiften var säng-
utrustning och takens var. Hade för all-
varna red så kunde bevaras för
barn. Om inte tyckte jag nog flacka-
na fick mitt.

Att vara "Lovingen" att gifta
sig var inte så sabbig. Blev en
lärka med barn, så tog de kraka-
beateren korvskuren av mitt
beadlaad.

De flesta av ungdomarna skänd
hvar i byn. Högstegen flyttade
de till en grannstaden.

Jag vill sluta med att det var inte
mycket som kändes av vi blev av

ACC. N:R

M. 16990:13.

L.H.F. 123

so viloka. Am nai jag en gung
född smek pi staden, skulle jag
inte vilja bo i mig pi landet igen.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND